

Versje voor onze Waalse broeders

Misschien spuien wij, Vlamingen, al te gemakkelijk kritiek op onze Waalse broeders die ons Nederlands zo vaak verbasteren. Misschien ligt het wel aan het feit dat onze taal niet zo gemakkelijk is.

Ter illustratie dit taalkundige pareltje van H. Hagers:

Het meervoud van slot is sloten
maar toch is het meervoud van pot geen *poten*.
Evenzo zegt men altijd: één vat en twee vaten
maar zal men zeggen: één kat en twee *katen*?
Wie gisteren ging vliegen zegt heden: ik vloog
dus zegt u misschien van wiegen: ik *woog*.
Nee pardon, want ik woog is afkomstig van wegen
maar ... is nu ik *voog* een vervoeging van vegen?
En dan het woord zoeken vervoegt men: ik zocht
en dus hoort bij vloeken misschien ook: ik *vlocht*.
Alweer mis, want dit is afkomstig van vlechten
maar ik *hocht* is geen juiste vervoeging van hechten.

Bij roepen hoort riep maar bij snoepen geen *sniep*.
Bij lopen hoort liep, maar bij kopen geen *kiep*.
En evenmin hoort bij slopen: ik sliep.
Want dit is afkomstig van het schone woord slapen
maar zet nu weer niet: ik *riep* bij rapen.
Want dit komt van roepen en u ziet het terstond:
zo draaien wij vrolijk in het kringetje rond.

Van raden komt ried, maar van baden geen *bied*.
Dit komt weer van bieden, ik hoop dat u 't ziet.
Ook komt hiervan bood, maar van wieden geen *wood*.
U ziet: de verwarring is akelig groot.

Nog talloos veel voorbeelden kan ik u geven,
want gaf hoort bij geven, maar laf niet bij leven.
Men spreekt van: wij drinken, wij hebben gedronken,
maar niet van: wij hinken, wij hebben *gehonken*.
't Is: ik weet en ik wist, zo vervoegt men dat.
Maar schrijft u niet bij vergeten, *vergist*.
Dat is een vergissing; ja moeilijk, dat is't!

Het volgende geval is bijna te bont:
bij slaan hoort: ik sloeg, niet ik *sling* of ik *slond*.
Bij gaan hoort: ik ging, niet ik *goeg* of ik *gond*.
En noemt u een mannetjesrat soms een *rater*?
Dat gaat wel op bij een kat en een kater.